

Astron

(Zandagort fan-fiction)

Sir Astron az erkélyen állva kémlelte az eget, melyen már egy órája ragyogtak a csillagok. A hatvanas éveiben járó ember tudta, hogy eljött a nap, az a nap, mely megváltoztat mindent és mely után nem hunyhatja békésen álmra fejét az ember. E napon ugyanis megérkeztek a rettegett ellenség előőrsei. Több tucatnyi flotta kezdte meg az emberek lakta galaxis átfürkészését, hogy a főflottáknak pontos képet adjon az emberi hadak nagyságáról és elhelyezkedéséről. Ezzel együtt próbálták a lehető legnagyobb pusztítást is véghez vinni. Megfélemlítésül több bolygót is felrobbantottak, illetve minden olyan planétát megsemmisítettek, mely nem rendelkezett fejlett technológiával. Az idegenek tudták, hogy már pusztán a jelenlétük is aggasztja, elrettenti az embereket, akik folyton szemmel tartották őket szondáikkal. Eleinte csak kisebb rajokról kaptak képet a galaxis lakói, majd később több száz hajót számláló flottákról, de mindez még semmi volt ahhoz képest, amit vártak...

A több száz éve EGC néven tevékenykedő csoport, mely akkor még a Földet védte, e galaxisban újra megalakult. Astron nagyapja talált feljegyzéseket a FöldŐrökről és hosszas kutatások, keresések és tanácskozások után megalapították az új EGC nevű szervezetet. A betűszó Eyestronal (ejtsd: ájsztronál) Guards Corporation szavainak kezdőbetűi. Az alapítók egy kis mellékholdon, Eyestronal-on írták alá az új egyezményt, melyet számos egyéb, fontos dokumentummal együtt egy ládába helyeztek. A láda maga is az Eyestronal nevet kapta. Az aláírás után néhány évvel később e ládát Pherlan-ra (ejtsd: ferlán) (D 12 452, K 15 536) vitték és ott őrzik mind a mai napig. Astron bácsi – ahogy a fiatalok maguk között hívták – is az EGC tagjai között tevékenykedett hosszú évekkel ezelőtt, majd miután kitűnt kivételes vezetői képessége, előléptették. A ranglétra megmászása vége felé előbb Pherlan egyik főtanácsosa lett, majd két évvel később megkapta a néhány évtizede meghódított sárga bolygót, melyet Astronnak (D 12 993, K 14 959) kereszteltek át. Maga Sir Astron erősen tiltakozott a név ellen, és bár jó szónoki képességekkel volt megáldva, a több mint egymillió embert, akik a névadást szorgalmazták, nem tudta meggyőzni.

Azóta eltelt már több mint harminc év és a bolygó mesés virágzásba borult. Noha nem érte el a galaxis olyan bolygóinak színvonalát, ahol több ezer hajógyár menetelt, a golyóbist inkább a harmónia jellemezte. Megfért egymás mellett ember és állat, a városok és a természet, valamint a termelést úgy oldották meg, hogy zökkenőmentes legyen. A tervezésben minden fontosabb vezető részt vett, de Astron bírálta el a fontosabb kérdéseket. E tekintélyes úriember most azon épület erkélyén ácsorgott, melyről az első hajógyárba vezetett az út. Az éjszaka eljövételével a gyár zaja – ami több mint két kilométerre feküdt innen – még erőteljesen hallatszódott. A munkások szakadatlan dolgoztak, hogy minél több hajót gyárthassanak le, melyet majd, ha eljön az idő, a nagy csatába küldenek.

- Uram, megjöttek az első jelentések a szövetségből. – lépett hozzá egy ifjanc és átadott neki egy eszközt, melyen három dimenzióban jelenítette meg a galaxis azon részét, ahol ők éltek. Számos vérvörös pont jelent meg, ám valami mégis hibádzott.

- Ez gyanús. Túl kevesen vannak. Legalábbis az úr ezen részén. Fel van töltve a jelentés a kupolába is? – tekintett érdeklődve a hírhozóra.

- Természetesen. Csak inkább személyesen kerestem meg vele.

- Köszönöm Charles. Na ballagjunk fel oda. – indultak el a közeli lifthez, mely mindösszesen húsz méterre várta őket. A kupola ez esetben nem az épület tetején, hanem alján helyezkedett el. Egy óriási terembe érkeztek meg, ahol már néhány tanácsadó várta őket. Nevét onnan kapta, hogy a mennyezetnek félgömb alakja volt. A szoba közepén és a falak mentén több kisebb emelvény magasodott, közrefogva a közel száz ülőhelyet. A helyiségben félhomály uralkodott, majd miután beértek és megálltak egy pódiumon, teljes sötétségbe borult a csarnok.

- Üdvözlöm Uraim! Lássuk mit talált ki ez a felfújó hólyag már megint. – morgott egyet halkán, miközben arra a Zandagort hercegére gondolt, aki egy betoji alak volt. Legalábbis annak tartotta. Egy neves lény, akit még soha senki nem látott. Milyen vezér az ilyen? Ezt csak találgatni tudták. Ők emberi mércével mérték mindent, holott az idegenek meglehetősen máshogy gondolkodtak... ha gondolkodtak egyáltalán. Talán csak ösztöneik vezérelték. Az ilyen kérdésekre és találgatásokra eddig még nem kaptak választ. De Astron tudott valamit.

A csarnokban a teljes galaxis megjelent, és ismételten az általuk lakott területre fókuszált a rendszer. A vörös pontok mellett számos zöld és kék pont jelent meg, mely a saját, illetve szövetséges flották helyzetét jelölte. A saját mozgó flották kaptak egy-egy vektort, melyek mutatták a haladási irányukat és sebességüket. A közelükben lévő összes ellenséges hajó felé haladt egy szövetséges vagy saját flotta.

- Mint látjuk, az előőrsek nem kedvelnek minket. Apró flották zavarják a körülöttünk lévő úr nyugalmát, ám semmi komoly fenyegetést nem látok. Ám ami ezután jön, az valami hatalmas pusztítást fog végezni. Mekkora flottára számíthatunk részünkről? – intézte kérdését a terem másik végébe.

- Pherlan folyamatosan gyűjti össze a haderőt és a lakosságot. A szállítóhajók százasával állnak készen a bolygó holdja körül, hogy szükség esetén kimenekítsék a lakosságot. Bár egyelőre még csak felkészítik a gépeket az útra és kialakítják a lakóteret. Hajók tekintetében megközelítőleg öt millió egyenértéket tudunk felvonultatni... egyelőre. A szövetség összeverbuválta a flottákat, de Pherlan nem óhajt hajókat küldeni. Próbálja megmenteni a bolygót, valamint az EGC által felügyelt és környéken lévő egyéb planétákat is.

- Csak ha majd ötven-hatvan milliós egyenérték jön velük szembe, akkor nehéz lesz a helyzetük. Ki vezeti a főflottánkat?

- Estebahn Arker. Úgy tudom elég jó parancsnok, noha én személy szerint nem ismerem. – felelte némi kétségekkel a tanácsadó.

- Én igen, jó fej, menni fog neki. – engedett el egy fél mosolyt, mely a sötétben amúgy sem látszódott. – Ha a „dropp” flották jól teljesítenek, nagy károkat tudunk okozni. Ezekkel sikerült valamit elérni már a mai nap folyamán? Tegnap úgy hallottam jó úton halad a programozás.

- Persze-persze. – helyeselt egy másik ember a túloldalról. – Az irányítást sikerült úgy megoldanunk, hogy ha valami oknál fogva megszakadna a kapcsolat a hajókkal, akkor a betáplált alternatívák szerint dolgozzanak össze és semmisítsék meg az ellenséges hajókat. Amennyiben behatolást észlel a rendszer a kódba, akkor megszakít mindenféle kapcsolatot és a mesterséges intelligencia lép életre és vezeti hajót. De mindaddig, míg nincs baj, képesek vagyunk irányítani a hajókat. A szimulációk egyelőre biztatóak, így nem kell emberéleteket kioltani.

- Nagyszerű. Ha beszélnek Pherlannal, majd adják át nekik ezt. – jelent meg a galaxis helyett több hajó modellje. Ismerték már őket régről, de csak képről. Az ellenséges flotta hajótípusai suhantak el több felvételen is. Általában távolról sikerült csak felvételeket készíteni, vagy közelharc esetén. Ám a mostani felvételeken nem sülték el a fegyverek.

- Ezeket honnan szedte? – néztek nagyot a tanácsadók, mert az eddigi összes felvétel úgy végződött, hogy megsemmisültek a kamerák. E képeken Behemótok, Aknák, Castor és Pollux hajók tűntek fel, melyeket minden oldalról megtekinthettek.

- A gyorsaság is fontos ám a hírszerzésnél. – jegyezte meg Astron tanító jelleggel. Mindig tudott valami újat mutatni a többieknek és épp ezért értékelték oly nagyra. – Megközelítőleg tizenöt perce kaptam őket az egyik NCR uralkodótól. Mivel nincs vesztegetni való időnk, így minden adatot megkaptunk, hogy kiderítsük hol a leggyengébbek e masinák. Az összes kutató azon dolgozik a bolygón, hogy a program száz százalék pontossággal megmondja hol vannak ezek a pontok. Így talán hatásosabban tudunk fellépni Mr Ellenség előtt. Valószínűleg több hetet is igénybe fog venni a tanulmányozásuk, a számítások szerint több hónapunk van még az érkezésükig.

- Ismét meglepett minket Sir Astron. Mi még csak azokat a híreket kaptuk meg, hogy hol vannak az idegen flották, de maga... egy lépéssel előttünk jár.

- Csak ez nem elég. Kellene még egy lépés előny az ellenfél előtt is. Szerencsénk volt, hogy van ez a lehetőségünk az ellenséges hajókkal és az is szerencse, hogy néhányan dezertáltak.
- Hogy mit csináltak? – lepődtek meg a többiek.
- A hírek szerint több tucat ellenséges hajó átállt hozzánk. Ez egyelőre gyanús, mert a fedélzetre nem engedték fel az embereket, de saját flottájuk ellen fordultak. Hogy most ez taktikai húzás vagy tényleg nem akartak meghalni hőn szeretett hercegükért, nem tudni. – magyarázta az öreg.
- Mindenesetre ez meglepő. És egyben gyanakvásra is okot ad. – rázta meg a fejét az egyik. – Átküldi majd az információkat, amiket kapott? Mert mi erről sem tudtunk.
- Pár perc múlva megkapják. Az imént kaptam én is az infót ezekkel a felvételekkel, de előbb személyesen akartam elmondani, ha már itt vannak.
- Köszönjük.
- Mellesleg mennyi az össz hadra fogható ereje a galaxisnak? – kíváncsiskodott, mert e tekintetben volt pár nap lemaradása.
- Az ismert, vagyis a szövetségen belüli haderő számát tudjuk, valamint, amit a szóbeszéd, a kémek, és egyéb műszerek ki tudtak deríteni olyan egy milliárd fölötti egyenértékről beszélhetünk. – válaszolta a hírszerző.
- Nos, ez jónak jól hangzik, de ha Zanda úrnak két-három milliárdos egyenértéke van, akkor ugyan csak szívatjuk a fogunkat. Egyelőre azonban a legjobb tervet kell kiötlönnünk ahhoz, hogy megfelelő felkészültséggel várjuk őket. Amint meglesznek az eredmények értesítem Önöket. – mondta Astron, mire a többiek bólogtak és a mondat végén feléledtek a fények, ő pedig elindult kifelé a teremből.

Hosszú napok, hetek teltek el, és a galaxisban előbukkanó piros pontok kezdtek eltűnedezni, ám helyettük újabb és újabbak jelentek meg, minduntalan egyre nagyobb egyenérték számot hordoztak magukban. Az EGC egyik előnyét az jelentette, hogy a kezdetek kezdetén nem a magban foglaltak bolygókat, mert azokat az ellenség fél év alatt porrá és elhagyatott, jéghideg, légköri nélküli sziklatömbökké változtatta. Bár az ottani szövetség próbált megtenni mindent, amit tudott – legalábbis a hírek ezt hallatták –, mégis rövid időn belül végiggyalogolt bolygók százain az ellenség.

Astron és emberei mindvégig figyelemmel kísérték a flottamozgásokat és próbáltak következtetéseket levonni. Ám egyik nap erőteljes kétségbeesés lett úrrá azokon, akik tudták, hogy pontosan mi történt.

- Uram, jöjjön gyorsan! – rontott be a dolgozószobába az ifjanc.
- Mi történt Charles? – pattant fel az öregúr amilyen gyorsan csak tudott.
- Nem sok jó! A kupolában majd meglátja... - intett neki és már rohant is tovább.
- Ez nem kecsegtet túl sok jóval. – sóhajtott és igyekezett az inas után menni.

A kupolateremben már több tucat ember gyűlt össze, épp egy tanácskozás ért véget, ám a bejövő hívás mindenkit a csarnokban marasztalt. Egy irányítóterem képe jelent meg, előtérben egy tisztel, aki üdvözölte a jelen lévőket. A terem elcsendesedett és várták mit fognak hallani.

- A szondák jelezték, hogy valami történt a magban. Sejtettük, hogy itt fognak kilépni, ám azt nem gondoltuk volna, hogy ennyien. – rázta meg kissé a fejét. – A fősereg megérkezett...
- Hány hajóról van szó? – érdeklődött az egyik tanácsstag és hangjában érződött a félelem, hogy valami nagy számot fog hallani.
- Pontos adataink még nincsenek, a hajók folyamatosan özönlenek kifelé a hipertérből, ám a jelentések egyelőre több tízmillióról adnak számot. Volt néhány szondánk is kint – folytatta, miközben átváltott egy videóképre, mely alig fél perces volt, eközben mindvégig beszélt. A felvételen először a csöndes, fekete űr látszódott a csillagjaikkal és néhány aszteroidával. Majd a következő pillanatban a távolban halovány fények villantak fel rövid időre, melyek miután elhaltak, mozgó pontokká „váltak”. – Igen, az ellenség kilépett fény feletti sebességéből. Most már ténylegesen is itt vannak, ám ez csak a kezdet. – szólt a tiszt és csöndben maradt, hisz a felvételek magukért beszéltek. Egyre több villanás és csóva tűnt fel a feketeségben, melyekből

több száz, ezer, tízezer, végül százezer és milliós nagyságrendű flotta jelent meg. Az egyik kilépés után a szonda kamerája is megremegett. A közelben lépett ki egy hajó. Majd egy újabb. Még pár másodpercnyi képsort tudott rögzíteni a szerkezet, és egy behemót tűnt fel rajta, több tucat szúnyog, Castor és Pollux kíséretében. Végül egy hajó darabokra zúzta a törékeny szondát. – Hát ennyit tudtunk meg róluk. Sokan vannak... nagyon sokan. – felelte immár ismét a katona jelent meg.

- Te jó ég! Mekkora flotta! – zúgolódtak a teremben lévők. – Mit fogunk most tenni? Hogy állítjuk meg őket?

- Tud képet küldeni a jelenlegi pozíciójukról? – kíváncsiskodott egy másik.

- Sok a vakfolt a területen, ám elég jó kép rajzolódott ki az ellenséges csapatokról. Azonnal továbbítom. – nyomott meg néhány gombot a tiszt.

- És megcsodálhatjuk ősi ellenségünk újabb rémisztő hordáit. – toppant be az ajtóba Astron, mire mindenki bólintással köszöntötte. Tudta, hogy nem ér le időben, így egy kis kézi kivetítőn követte végig az eseményeket, amik a kupolában történtek. A köszöntés után a tiszt helyett a kivetítő átváltott a galaxisra és ráközelített a magra olyannyira, hogy az összes már megfigyelt flotta látótérbe került. A térképet beterítette a sok vörös pont, alig látszódott egy-két szövetséges hajóhadat.

A jelenlévők fancsali vagy aggódó képet vágtak, a látottak ugyanis nem kecsegtettek túl sok jóval. Hol egymásra, hol a térképre néztek, ám látszódott, hogy mindannyian eléggé kétségbeesettek. A halk morajlást végül Astron törte meg.

- A feladatunk tehát adott! Amennyire csak tudjuk, megtépázzuk az ellenséget! Nem mondom, hogy túl rózsás a helyzetünk, de sosem volt az. Tudtuk, hogyha eljön az idő, ismét harcolnunk kell, tudtuk, hogy életünk, hogy Őseink élete is a szüntelen készülődéssel telt, hogy az elkövetkezendő napokban végül bevethessük mindazt, amiért dolgoztak! Küzdenünk kell és harcolnunk az utolsó darab hajónkig! – biztatta a jelen lévők, mert bár ő is félt legbelül, de nem adta tudtukra.

- Igen, meg fogunk tenni mindent, ami tőlünk telhető! Ha kell, életünket adjuk a galaxisért! – emelkedett fel az egyik tiszt, mire a többiek is követték. Bátor csatakiáltások és erőből duzzadó hangok töltötték be a termet. Az idősödő úr csupán bólintással felelt.

- Gyertek csak flották – kezdte lassan és elnyújtottan –, a lehető legnagyobb pusztítást fogjuk adni nektek, amit csak tudunk! – majd az egyik emberéhez fordult. – Készítsétek elő az evakuálási tervet! Valószínűleg néhány héten belül ide fognak érni és akkor lesz nemulass. Szükség esetén egy nap alatt a szállítóhajóra kell vinni mindenkit! Az összes lakost! – tette hozzá nyomatékosan.

- Meglesz Uram!

- James, készítsék fel az összes hajót, amik a gyárban vannak, ha vannak legyártva alkatrészek új gépekhez, rakják össze, amennyiben van rá idejük. Az összes monstrumot fel kell lőnünk!

- Értettem. – indult el újtára a tiszt.

- Sajnálatos módon nem tudunk megvédeni minden bolygót, ha a galaxis teljes mértékben egybe is dolgozna, akkor sem, így kell egy olyan terv, mellyel a lehető legkisebb veszteséget okozzuk saját magunknak! Gyerünk, munkára! Egyeztessenek Pherlan-nal, a Szövetséggel, mindenkivel, akit csak elérnek. Össze kell gyűjtenünk az összes létező flottát...

Habár az utóbbi fél évben mindvégig a nagy csatára készültek, az emberek körében most kezdett fokozódni egyre jobban a feszültség és az aggodalom. A jelen lévők azonnal munkához láttak, hogy elvégezzék az utolsó simításokat, és testben-lélekben felkészüljenek a nagy csatára.

Közel egy hónappal később az ellenség az EGC szondahálón belül ért. A galaxis úgy látszott megmenekül, mert mire a határon belülrre értek, már csak néhány összeszedettebb flotta maradt Tisztelt Zandagort seregéből. Ám az EGC még komoly harcok előtt állt, mert a közelben nem nagyon tartózkodott ütőképes flotta, azt mind elküldték az Alapítvány, a CIS és NCR által végbástyának kikiáltott bolygókhoz, a távolabb fekvő Dél Geonosisra és Lihacsovára. Pherlan így nem számíthatott külső segítségre, a legénység pedig várta az ütközetet, mely szinte egy karnyújtásra állt tőlük, mégis oly hosszú időnek tűnt.

Újabb idegőrlő két hét telt el, mire az ellenség Pherlan és Boryn közelébe ért. A Tanács idegesen és kétségbeesetten várta a csata kimenetelét, mely a bolygótól két napi hajóútra zajlott. A biztonság érdekében mindkét bolygón megkezdték az evakuálást és a hatalmas szállítóhajók nem tehettek mást, minthogy elbújjanak egy-egy nagyobb gázóriás mögött, bízva abban, hogy az ellenfél nem keresi és nem is találja meg őket.

- Uram, körülbelül egy napunk van, míg a seregek a bolygó fölé érnek. A hajók feszülten figyelnek, de Pherlan Védelmezői vehetik fel csak a harcot, a mi flottánk csupán arra lesz jó, hogy gyengítse őket. – regélte Astronnak Charles.

- Igen, erre számítottunk. Ha követik a terveket és nem jön közbe semmi, akkor elég komoly károkat tudunk okozni. – sétáltak az erkély felé. – A szimulációk ígéretesnek bizonyultak, tudjuk a gyenge pontjukat is, a hajóink ágyúit speciális rendszert kaptak, hogy nagyobb hatásfokkal használják őket. Mindent megtettünk, ami tudtunk. Most már csak az evakuálási tervet kell követni. – ám mire kimondta egy szállítóhajó suhant el az épület fölött, elnyomva az ő hangját. Szemükkel mindvégig követték a gépmadarat, míg nem eltűnt a felhők fölött. Több ezer embert vitt ki az ürbe, akik bár nehezen, de a túlélés reményében hagyták el a planétát. – Pakolj össze fiam, lassan indulni kell.

- Igen Uram. – biccentett az ifjonc és elsietett. A öregúr eközben a tájat kémlelte és mindvégig azon töprengt, hogyan segíthetné még a flottát, mit tehetne, hogy győzzenek. Tudta, hogy erre vajmi kevés esély van, ám minden apró lehetőséget próbált megragadni.

- Kapitány, a flotta most lép ki a fény feletti sebességből! – jelentette a tiszt az egyik Nemezisen.

- Hangosítson ki! – szólt a százados, mire egy másik tiszt intett és mutatta, hogy beszélhet. – Itt a kapitány beszél! – jelentkezett be, majd halálos nyugalommal folytatta. – Itt vannak. Itt van az ellenfél, akikre oly rég óta vártunk. – és eközben a kivetítők mutatták az előttük elterülő űrt, melyen apró felvillanások, fénycsóvák jelezték, ahogy a több százezer, több millió hajó sorban megjelenik. Az űr sötétje elrejtette őket, szabad szemmel nehezen lehetett kivenni a flottát, melynek közeledéséről csak a szenzorok adtak információt. A parancsnok eközben mindvégig beszélt, immár sokkal nagyobb nyomatékkal.

- Vártunk? Dehogyan vártunk! Ez a mocskos söpredék az, akik ismételten be akarnak törni a világunkba! De mi aztán nem hagyjuk, nem adjuk meg nekik ezt az örömet! Bár minden bizonnyal nem éljük meg a holnapot, de az biztos, hogy magunkkal viszünk annyit, amennyit csak tudunk! Kinyírjuk ezt a flottát, ha addig élünk is! Harcállásba! – a folyosókon halvány piros fények gyulladtak fel a megszokott világítás mellett. A burkolatból kinövő hatalmas fegyverek mind az ellenségre szegezve állva várták, hogy keresztülhasítsák a hajókat. Hosszú percek teltek, az űr vérfagyasztó mélysötét tekintete pedig roppant figyelemmel várta, hogy elsüljenek az ágyúk. A hajók a tervekben felvázolt pozíciójukat elfoglalták és csak arra vártak, hogy minél többet elpusztíthassanak az idegen seregből.

A pherlani hajók nem várták meg, míg az ellenfél nyit tüzet, amint lőtávolságra értek azonnal megmutatták erejüket a fegyverek. A robbanások fénye beborította a csatateret, és bár az űr halotti csendjét nem tudta megzavarni a hajók pusztulása, a látvány sokkoló volt. Behemótok, Nemezisek, és mindenféle hajó egymás után semmisült meg, mígnem a két flotta egymásba olvadt. Végeláthatatlan pusztítás vette kezdetét és már az első percekben tucatjával hullottak a hajók...

A veszélyes aknákat eltávolították az ellenfél vonalaiból és igyekeztek a gyenge pontokat célozni. Nehezítette helyzetüket a rengeteg Szúnyog, valamint Castor és Pollux párosok jelenléte, melyek célzott lövései egyszerre több hajóban is kárt tudtak okozni. A javítórendszereknek szinte esélye sem volt komolyabb műveletre, amint lehetett átálltak tartalékrendszerre. Ahogy egy hatalmas nyári záporban az esőcseppek milliói, úgy itt a lövedékek sokasága özönlött el a két flotta közötti helyet. Mert bár Zandgort erői igyekeztek benyomulni a védő flottába, az emberek tartották magukat a tervekhez és ha kellett, kihátráltak.

Csupán néhány óra telt el és az űr átváltozott roncsstemetővé. A pherlani flotta jelentős része odaveszett. A több évtizednyi munka néhány óra alatt a semmivé lett. Az ellenfél is jelentős károkat szenvedett ugyan, ám

feltartóztathatatlanul vonult tovább. A taktika ugyan sikeres volt, mert többszörös veszteséget szenvedett Zandagort serege, ám a pusztulást nem tudták elkerülni. Csupán maroknyi hajóhad lépett be a hipertérbe az emberek részéről, akik több milliárd tonna roncsot és több millió ember holttestét hagyták hátra...

Az EGC próbált megannyi kisebb tisztogató flottát az ellenségre küldeni, mely tízszer-húszszor nagyobb veszteséget okozott Zandagortnak, mint amennyit ők maguk vesztek, ám a sokkal nagyobb túlerővel nem tudták hatékonyan felvenni a versenyt. Elsőként Boryn esett el, majd Varden, Zhulia, Holoryan és Yelian is. A főbb titánlelőhelyeket és műanyag termelő helyeket kiiktatták, meggátolva szinte a további hajók gyártását. Ám az ember nem adta fel. A főbb hajógyártó bolygón, az SF-55 kódjelű golyóbison milliányi ember éjt nap-pallá téve dolgozott a gépeken. Mindaddig, míg volt nyersanyag.

Pherlan ugyan nem bírta a betörő erővel, ám szerencsére a Szövetségben belül több flotta is érkezett, melyek darabokra szedték az ellenséges hordákat. Pár héttel később az utolsó idegen hadat is likvidálták. Az emberek feltételezték a győzelmet, bár senki nem tudott semmi biztosat. Csak annyit, hogy a szondák nem jeleznek sehol semmit.

Astron is bizonytalan volt és igyekezett úgy irányítani a szondákat, hogy a vakfoltokat is láthassák. Ám így sem találtak egy vörös flottát sem. Az Öregúr nem akarta elhinni a győzelmet, valami csejt sejtett a háttérben. Maga sem tudta mi lehet az, de olykor már a feje is belefájdult ebbe a kényszerű gondolkodásba. Mindvégig úgy képzelte el, hogy a lakosságot kimenekítik a bolygóról, ő pedig az utolsó perceit is itt tölti, a bolygó védelmi rendszeréből pedig a maximumot hozza ki és ha kell, szeretett planétájával együtt hal meg. Ám örült, hogy mégsem így történt...

Két nappal az utolsó sereg elpusztítása után bejelentették a győzelmet. A hír mindenkit váratlanul ért. Megfáradt katonák, bolygójukat féltő lakosok, csüggedt tanácsstagok kapták fel a hírre a fejüket, miszerint véget ért a pusztítás?

- Uram – kopogott be Charles a dolgozószobába és benyitott –, a hírek szerint... - a mondat félbeszakadt, mert az ifjanc nem akarta elhinni amit lát. Astron az íróasztala mellett feküdt holtan, mikor összeesett, magával rántotta a jelentős papírkötegeit, melyek ott heverték szerteszét körülötte. A nagy hírű ember megvárta a háború végkimenetelét és csak utána lépett át egy másik ösvényre. Hosszú évekig hiányolták szakértelmét és tudását, de minden astroni lakos emlékében örökké megmarad az emléke, hisz tetteivel egy jobb világot teremtett.

Scott McBayer
www.mcbayer.hu

Játékoldal:
www.zandagort.hu